

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **L. D.**
bytem H. B. n. O.

zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL. M.
sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, 186 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo obrany**
sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 3. 1. 2017, č. j. 72-18/2016-7542

takto:

- I. Rozhodnutí státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 3. 1. 2017, č. j. 72-18/2016-7542 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Alice Kubíčkové, LL. M.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany ze dne 27. 9. 2016, č. j. 132-6/2016-7542 (dále též

jen „rozhodnutí služebního orgánu“) a rozhodnutí služebního orgánu bylo potvrzeno. Rozhodnutím služebního orgánu byla v řízení podle § 152 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) zamítnuta žalobcová žádost o proplacení služby konané v režimu nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky nad rámec základní týdenní doby služby, a to v období od 1. 7. 2015 do 31. 10. 2015, včetně žádosti o přiznání nároku na uhrazení nákladů vzniklých v souvislosti s právním zastoupením.

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně uvedl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumenty, které žalobce uvedl v odvolání. Konstatoval, že mu byl protiprávně nařizován výkon služby v režimu nepřetržitého nasazení, a to mimo jiné na základě nařízení náčelníka Vojenské policie ze dne 24. 4. 2015, č. j. 62-10/2015-5104. Předem plánovaný výkon služby spočívající v ochraně a doprovodu určených osob, což je běžným úkolem ochranné služby Vojenské policie, byl realizován v režimu, který je svou povahou zcela výjimečný, určený pro ty nejzávažnější situace. Výkon služby v nepřetržitém nasazení představuje takový zásah do běžného života vojáků z povolání a jejich práv, že jeho použití musí být opodstatněno zcela výjimečnými a natolik závažnými okolnostmi, které převáží zájem nad zachováním základních práv a svobod člověka zaručených ústavním pořádkem České republiky. Užití režimu nepřetržitého nasazení pro plnění standardních úkolů útvaru – ochranné služby Vojenské policie proto podle žalobce nelze ospravedlnit.
3. Žalobce dále citoval z důvodové zprávy k zákonu č. 272/2009 Sb., kterým se mění mj. zákon o vojácích z povolání, kde se uvádí, že „[n]epřetržitým vojenským nasazením se rozumí doba, kdy voják plní úkoly při obraně České republiky proti vnějšímu napadení podle § 9 odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, a při plnění dalších úkolů armády, Vojenské kanceláře prezidenta republiky a Hradní stráže na území České republiky podle § 9 odst. 3 téhož zákona.“ Důvodová zpráva k zákonu č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon o vojácích z povolání, pak uvádí, že „[n]ovela upřesňuje vymezení činností, ze kterých se uplatňují výjimky pro ozbrojené síly z uvedené směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES podle čl. 1 odst. 3. Podle Soudního dvora EU tato výjimka dopadá na specifické činnosti ozbrojených sil v závažné nebezpečné situaci, která vyžaduje, aby vojáci, kteří musí takovéto události čelit, naprosto upřednostnili cíl sledovaný prováděnými opatřeními. Této charakteristice vyhovují všechny případy plnění úkolů ozbrojených sil, při kterých se naplňuje jejich účel jako zvláštního nástroje státu (nasazení k obraně území a vzdušného prostoru České republiky, k plnění mezinárodních závazků v zahraničních operacích, posílení složek integrovaného záchranného systému, odstraňování následků pohrom, posílení Policie ČR při její činnosti).“ Z toho podle žalobce vyplývá, že nepřetržité nasazení by mělo být užíváno výhradně na zcela výjimečné a nepředvídatelné události, nikoli na plnění běžných povinností a služebních úkolů útvarů.
4. Žalobce má za to, že plošným použitím režimu nepřetržitého nasazení nelze řešit problém efektivity výkonu služby a využívání lidských zdrojů ani dlouhodobý nedostatek personálních kapacit. Stejně tak bylo v tomto ohledu protiprávní plošné využívání institutu služby přesčas za účelem plnění běžných služebních úkolů, což také opakovaně potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud. Úkolem Armády České republiky, resp. Vojenské policie, je zajistit plnění svých úkolů především v rámci základní doby služby,

nikoli za využívání zcela specifických institutů, jako je nepřetržité nasazení nebo služba nad základní týdenní dobu služby.

5. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41. Přestože se tento rozsudek původně zabýval problematikou nařizování služby přesčas příslušníků bezpečnostních sborů podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), Nejvyšší správní soud následně v rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013-59 explicitně stanovil, že tyto závěry je nutné analogicky aplikovat i na službu přesčas nařizovanou dle zákona o vojácích z povolání, a tím i na služební poměr vojáků z povolání. V rozsudku je výslovně uvedeno, že *„Nejvyšší správní soud na okraj dále poukazuje i na svou judikaturu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-4) týkající se nařizování práce přesčas příslušníkům bezpečnostních sborů bez splnění podmínky důležitého zájmu služby dle § 54 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud v takových případech opakovaně dospěl k závěru, že důsledky nesprávného postupu služebních funkcionářů, kdy tito nařizují v rozporu se zákonem práci přesčas, nemohou jít k tíži dotčených příslušníků, kteří práci přesčas museli vykonat. V takových případech musí být práce přesčas těmto příslušníkům proplacena, bez přihlídnutí k § 112 odst. 2 služebního zákona, který stanoví, že základní plat příslušníka zahrnuje i případně nařízenou práci přesčas v rozsahu do 150 hodin ročně. Jakkoli se v řešeném případě jedná o odlišnou věc, obdobná je obecná povaha sporu. Bezpečnostní sbory, respektive armáda, vytvořily k dodržení limitů finančních prostředků vyčleněných ve státním rozpočtu pro jejich provoz, praxi, která v rozporu s příslušnými služebními předpisy finančně poškozují příslušníky bezpečnostních sborů, respektive vojáky. V obou případech jde zjevně o systémový problém, což potvrzuje i výše citovaný výsledek šetření Veřejného ochránce práv. Proto i na řešenou věc lze analogicky vztáhnout závěry, které Nejvyšší správní soud učinil ve věci sp. zn. 4 Ads 11/2013: „Zajištění činnosti bezpečnostních sborů v potřebném rozsahu by mělo být považováno za základní prioritu státu, k čemuž by měly být vyčleněny potřebné finanční prostředky. Nicméně i v případě, že je stát není schopen, byť z objektivních důvodů, ve svém rozpočtu nalézt, nemůže rezignovat na dodržování jednotlivých ustanovení služebního zákona týkajících se způsobu výkonu služby příslušníků bezpečnostních sborů. Proto i při nedostatku finančních prostředků určených na provoz bezpečnostního sboru musí stát zajistit dodržení zákonitosti služby přesčas, a to například omezením jeho činnosti, zvýšením základní doby služby v týdnu či plošným snížením základního tarifu služebního příjmu příslušníků za současného zvýšení jejich počtu, aby tak bylo možné zajistit plnění úkolů bezpečnostního sboru především v rámci základní doby služby a zachovat výjimečnou povahu výkonu služby přesčas. Taková opatření samozřejmě vyžadují změny příslušných právních předpisů, jejichž schválení nemohou vedoucí příslušníci ovlivnit, takže ti jsou za stávající právní úpravy a nedostatku finančních prostředků na provoz příslušných útvarů bezpečnostního sboru s největší pravděpodobností nuceni zajistit plnění jejich úkolů jen za cenu trvalého nařizování výkonu služby nad rámec základní doby služby v týdnu, za což nemohou nést žádnou odpovědnost sankční povahy.“*
6. Žalobce dále namítl, že aplikací ust. § 31c odst. 3 zákona o vojácích z povolání vykonanou službou při plnění standardních úkolů ochranné služby Vojenské policie došlo rovněž k porušení základních práv a principů zaručených ústavním pořádkem České republiky a k porušení příslušných předpisů práva Evropské unie a mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. V této souvislosti poukázal zejména na čl. 28 Listiny základních

práv a svobod, čl. 7 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, jakož i čl. 1 Listiny ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 2278/10. Ze strany služebního orgánu tedy došlo k nesprávnému výkladu a aplikaci právních norem a žalovaný se náležitě nevypořádal s výtkami žalobce a dalšími skutečnostmi uvedenými v odvolání.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedl, že podle § 31b zákona o vojácích z povolání je nepřetržitým vojenským nasazením na území České republiky doba výkonu služby při splnění úkolů podle zvláštního právního předpisu. Úmyslem zákonodárce bylo jasně odlišit tento institut rozvržení doby služby od jiných typů právě tím, že odkazuje na plnění úkolů podle zvláštního předpisu na rozdíl od výcviku k tomuto plnění. V poznámce pod čarou je u tohoto ustanovení uveden odkaz na zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky (dále jen „zákon o ozbrojených silách“).
8. Z normativního textu vyplývá, že jde o plnění úkolů stanovených vojákům na úrovni zákona. Určité výkladové nejasnosti, které v této věci panovaly ve vztahu k sousloví „úkoly ozbrojených sil“, které obsahovalo uvedené ustanovení do 30. 6. 2015, odstranila novela provedená zákonem č. 332/2014 Sb., která slova „ozbrojených sil“ vypustila. Z tohoto důvodu je nutné použít rozvržení doby služby nepřetržitým vojenským nasazením na území České republiky i k plnění úkolů vyplývajících např. ze zákona č. 300/2013 Sb., o Vojenské policii (dále jen „zákon o Vojenské policii“).
9. Náčelník Vojenské policie nařídil svým rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. 62-10/2015-5104 realizovat výkon služby ochrany a doprovodu určených osob v režimu nepřetržitého nasazení na území České republiky od 1. 7. 2015, protože je služebním orgánem, který musí zajistit jednotný postup z úrovně velitelů podřízených útvarů, a tím stejné podmínky služby vojákům ve své podřízenosti ve stejných situacích. Na základě jeho rozhodnutí pak podle ustanovení § 31c odst. 1 zákona o vojácích z povolání dobu zahájení a ukončení nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky stanovil služební orgán, kterým byl v daném případě velitel Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha.
10. Listina základních práv a svobod stanoví v čl. 41 odst. 1, že práva podle čl. 28 je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. Navíc v čl. 9 vylučuje zákaz nucené práce nebo služby v případě vojenské služby, kterou nepochybně žalobce konal. V řízení ve věcech služebního poměru jedná služební orgán jménem státu při uplatňování státní moci a je vázán právními předpisy. V souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod může proto činit pouze to, co mu právní předpisy dovolují, a to pouze způsobem, jakým to tyto právní předpisy stanoví.
11. Pokud jde o poskytnutí kompenzací za výkon služby žalobce v režimu nepřetržitého vojenského nasazení, měl žalovaný za to, že v daném případě bylo postupováno v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný trvá na tom, že se služební orgán dostatečně kvalifikovaně vypořádal se všemi námitkami žalobce, zabýval se všemi hledisky, opatřil si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provedl jimi důkazy, vyvodil z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování

smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospěl při dodržování pravidel logického vyvozování k rozhodnutí.

III. Z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí soudu relevantní skutečnosti:
13. Žalobci byl v období od 1. 7. 2015, kdy vešla v účinnost novela zákona o vojácích z povolání provedená zákonem č. 332/2014 Sb., do 31. října 2015 nařizován výkon služby v režimu nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky podle ust. § 31b zákona o vojácích z povolání. Tento výkon služby mu byl nařizován mimo jiné na základě nařízení Vojenské policie ze dne 28. 4. 2015, č. j. 62-10/2015-5104 (dále jen „nařízení“).
14. Nařízením náčelník vojenské nařídil dne 1. 7. 2015 realizovat výkon služby ochrany a doprovodu určených osob v režimu ust. § 31b zákona o vojácích z povolání; ostatní činnosti realizovat v režimu běžného výkonu služby; plánovat rozvrh služeb výkonu ochrany a doprovodu určených osob ve tříměsíčním harmonogramu; vést přehled odpracovaných hodin v režimu ust. § 31b zákona o vojácích z povolání a všechny nároky, které v souvislosti s tímto režimem vznikly, včetně způsobu jejich uplatnění; ke dni 31. prosince 2015 provést analýzu výkonu služby ochrany a doprovodu v režimu ust. § 31b zákona o vojácích z povolání a předložit ji do 31. ledna 2016 náčelníkovi vojenské policie k přijetí dalších opatření.
15. Z výpisu z vnitřního rozkazu velitele Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha ze dne 25.2.2016 vyplývá, že ve dnech 3.-5., 7.-9., 11.-16., 18.-20., 22.-24., 28.-30. července 2015, 1.-3., 17.-19., 21.-23., 25.-27., 29.-31. srpna 2015, 10.-12., 14.-16., 18.-20., 22.-24., 26.-28. září 2015, 30. září 2015 až 2. října 2015 a 12.-14., 16.-18., 20.-22. října 2015 vykonával žalobce nepřetržité vojenské nasazení na území ČR z důvodu zajištění ochrany chráněné osoby. Volno za nepřetržité vojenské nasazení na území ČR žalobce čerpal ve dnech 27. července 2015, a to za období 3.-5. července 2015 (nárok na osm hodin), 21. července 2015, a to za období od 7.-9. července 2015 (nárok na osm hodin), 4.-7. srpna 2015 a 24. srpna 2015, a to za období od 11.-16. července 2015 (nárok na 16 hodin), 18.-20. července 2015 (nárok na osm hodin), 22.-24. července 2015 (nárok na osm hodin), 28.-30. července 2015 (nárok na osm hodin), 3.-4. září 2015 a 7.-9. září 2015, a to za období od 1.-3. srpna 2018 (nárok na 8 hodin), 17.-19. srpna 2015 (nárok na 8 hodin), 21.-23. srpna 2015 (nárok na 8 hodin), 25.-27. srpna 2015 (nárok na 8 hodin), 29.-31. srpna 2015 (nárok na 8 hodin), dne 23. října 2015, a to za období od 10.-12. září 2015 (nárok na 8 hodin). Za měsíc září (32 hodin) a říjen 2015 (32 hodin) byla následně v prosinci 2015 žalobci proplacena náhrada za neposkytnuté volno za nepřetržitý vojenský výcvik (konkrétně viz Evidence doby služby a přehledu pro potřeby kontroly jízdného za měsíce červenec, srpen, září a říjen roku 2015).
16. Žalobce dne 4. 2. 2016 podal žádost o proplacení služby vykonané v režimu nepřetržitého nasazení na území ČR, ve které uvedl argumenty, jež jsou totožné s argumenty uvedenými v žalobě. Zejména zdůraznil, že od 1. 7. 2015 vykonal přinejmenším 276 hodin služby přesčas, které byly vykonány v režimu nepřetržitého nasazení, za které nedostal volno ani finanční protiplnění, přičemž mu za takto vykonanou službu přísluší za každou hodinu vykonané služby platové náležitosti, jaké by mu náležely za službu přesčas. Taktéž uvedl, že režim nepřetržitého nasazení by měl být užíván výhradně na zcela výjimečné a

nepředvídatelné události, nikoli na plnění běžných povinností a služebního úkolu útvaru. Dále poukázal na skutečnost, že z informační zprávy pro státního tajemníka od náčelníka Vojenské policie ze dne 24. 2. 2015, č.j. 62-5/2015-5104 a následného stanoviska státního tajemníka ministerstva obrany k této informační zprávě vyplývá, že záměr využít režimu nepřetržitého nasazení k výkonu ochrany a doprovodu chráněných osob existoval několik měsíců před nabytím účinnosti zákona č. 332/2014 Sb. Účelem mělo být řešení problému s „poddimenzovaností“ bezpečnostních ochranných týmu a ochránců. Se závěrem, že *„významným aspektem výkonu ochrany určených osob je i otázka politické a mediální obhajitelnosti počtu ochránců zabezpečujících danou určenou osobu. Navýšení počtu ochránců, aniž by vedlo ke zvýšení úrovně ochrany, znamená neefektivní navýšení nároku na finanční krytí výkonu služby“*, bylo státnímu tajemníkovi navrženo využití režimu nepřetržitého nasazení, v důsledku čehož následně došlo k vydání výše zmíněného nařízení náčelníka Vojenské policie ze dne 28. 4. 2015, č. j. 62-10/2015-5104.

17. Rozhodnutím služebního orgánu byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že výkon služby ochrany a doprovodu určených osob v režimu nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky od 1. 7. 2015 byl realizován především z důvodu tehdy aktuálního zvýšení bezpečnostního rizika a nemožnosti zabezpečit kvalitní ochranu určených osob jiným způsobem. Služební orgán uvedl, že vojáci byli předem informováni o zařazení do nepřetržitého vojenského nasazení velitelem Velitelství ochranné služby Vojenské policie na shromáždění příslušníků celého oddělení ochrany a doprovodů, kde byli podrobně seznámeni s institutem nepřetržitého vojenského nasazení a jeho atributy. Následně jim bylo zařazení do nepřetržitého vojenského nasazení několikrát vysvětlováno i náčelníkem oddělení a jeho zástupcem.
18. Podle služebního orgánu bylo v ust. § 31b zákona o vojácích z povolání úmyslem zákonodárce zjevně odlišit tento institut rozvržení doby služby od jiných typů právě tím, že odkazuje na plnění úkolů podle zvláštního právního předpisu na rozdíl od výcviku k tomuto plnění. V souladu s judikaturou je podle služebního orgánu nutné nasazení na území České republiky použít v situaci, kdy závažnost nebo rozsah ohrožení vyžadují přijetí takových zvláštních opatření, která jsou nezbytná k ochraně života, zdraví a bezpečnosti společnosti a jejichž řádné provedení by bylo zpochybněno, pokud by musela být dodržena všechna ustanovení zákona o vojácích z povolání o rozvržení doby služby. Z tohoto důvodu zákon stanoví, že se po dobu nepřetržitého vojenského nasazení ustanovení o základní týdenní době služby, o službě konané nad základní týdenní dobu služby, o nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitým odpočinku v týdnu a o přestávkách ve službě nepoužijí. Jde tedy o situace, kdy se projevuje potřeba společnosti na ochraně života, zdraví, majetkových hodnot nebo vnitřního pořádku v takové míře, že je nezbytné „aktivovat“ k odvrácení tohoto rizika nebo jeho potlačení zvláštní složky státu k tomu zřízené. V tu chvíli pak ochrana práv osob, tradičně právě proto ve služebním poměru ke státu, musí být potlačena pro ochranu adresátů jejich činnosti. V případě žalobce jde o plnění úkolů ochrany určené osoby, kdy ochrana jejího života a zdraví vyžaduje plné nasazení vojenského policisty bez ohledu na jeho život a zdraví.
19. Podle služebního orgánu by použití nepřetržitého vojenského nasazení například pro činnost vojenského policisty, která v souladu s § 4 odst. 1 písm. i) zákona o Vojenské policii spočívá ve vykonávání dohledu nad výcvikem a zdokonalováním odborné způsobilosti řidičů vozidel ozbrojených sil, jistě nebylo v souladu s uvedeným materiálním

znakem pro použití mimořádného institutu. Argumentace tím, že jde o standardní plnění úkolů útvaru žalobce, nebyla dle služebního orgánu pravdivá. Všechny útvary Vojenské policie jsou zřízeny k plnění úkolů, které jí ukládá zákon o Vojenské policii. Výkon služby jednotlivých vojenských policistů však není roven plnění těchto úkolů. Výkonem služby je i příprava na specifické, ale i obecné vojenské úkoly, patří do ní i další odborná, ale i fyzická příprava. Vlastní plnění úkolů uložených zvláštními zákony u různých jednotek různou měrou vytěžuje dobu služby jednotlivých vojáků nebo vojenských policistů. Na tento poměr může mít dočasně vliv i personální obsazení jednotky. Pro určení typu rozvržení doby služby má však vždy vliv především charakter plněného služebního úkolu. V případě žalobce výkon služby v nepřetržitém vojenském nasazení pouze v měsíci červenci 2015 dosáhl vyššího podílu. V ostatních měsících byl až marginální vůči plnění úkolů v jiných režimech služby. To samo o sobě bylo podle služebního orgánu důkazem, že nešlo o nedůvodné nebo dokonce protiprávní zneužití tohoto institutu.

20. K námitce žalobce o protiústavnosti použití nepřetržitého vojenského nasazení služební orgán uvedl, že touto námitkou žalobce napadl samu ústavnost existence ozbrojených sil a bezpečnostních sborů. Stát si zřizuje tyto složky právě proto, aby v určitých situacích mohl přijmout adekvátní opatření k předjetí určitých rizik nebo odstranění nežádoucích následků skutečností ohrožujících podstatu politického řádu a plnění zásadních veřejných funkcí státu, jako je obrana obyvatelstva a ochrana životů a zdraví osob na jeho území. Stát by mohl uvedené činnosti zajišťovat prostřednictvím najatých zaměstnanců, vystavil by se však nebezpečí, že tito využijí svého smluvního postavení a neúměrnému riziku nebo nutnosti konat úkoly i nad rámec běžného rozvržení pracovních úkolů se vyhnou. Tuto skutečnost uznávají všechny státy i právo EU, které pro činnost ozbrojených složek stanovuje na rozdíl od zaměstnanců zvláštní pravidla.
21. Ohledně kompenzace za dobu nepřetržitého nasazení, která je skutečně menší než u běžného rozvržení pracovní doby zaměstnance, služební orgán poznamenal, že s touto skutečností zákonodárce zjevně počítal a za dobu existence tohoto institutu to nevyvolalo závažné problémy ani nesouhlas vojáků.
22. Služební orgán dále uvedl, že v ustanovení § 31c zákona o vojácích z povolání vidí vnitřní rozpornost pouze ten, kdo nevnímá systematiku celého zákona. Zákon o vojácích z povolání na rozdíl od zákoníku práce umožňuje výkon služby v jednotlivých směnách až v délce 30 hodin. Potřebu delšího plnění úkolů pak rozděluje v závislosti na vztahu k výjimkám z pravidel rozvržení pracovní doby běžné i pro zaměstnance. Je nutné zdůraznit, že v průběhu nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky trvajícím nad 48 hodin nevzniká žádná služba konaná nad základní týdenní doby služby („služba přesčas“), protože použití toto ustanovení zákon vylučuje. Kompenzace pak je poskytována ve formě volna, které je nutné odlišovat od náhradního volna, na nějž nárok nemůže vzniknout právě proto, že nevzniká žádná služba nad základní týdenní dobu služby.
23. Pokud jde o poskytnutí kompenzací za výkon služby žalobce v režimu nepřetržitého nasazení, služební orgán konstatoval, že bylo postupováno v souladu s platnou právní úpravou. Za období od 3. července do 12. září 2015 bylo žalobci poskytnuto volno v rozsahu 13 dnů, tj. 104 hodin (13 x 8). Za období od 14. září do 22. října 2015 bylo žalobci proplaceno celkem 64 hodin namísto poskytnutí volna. Při poskytování volna

nebo při poskytnutí odpovídající části služebního platu místo volna bylo postupováno přesně podle ustanovení § 31c odst. 3 a násl. zákona o vojácích z povolání.

24. K odvolání žalobce proti rozhodnutí služebního orgánu, v němž žalobce namítal nepřezkoumatelnost tvrzení o důvodu nařízení nepřetržitého nasazení, nesplnění materiálních podmínek použití tohoto režimu a vnitřní rozpornost rozhodnutí služebního orgánu, bylo vydáno napadené rozhodnutí, v němž žalovaný neshledal žádné důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí služebního orgánu.

IV. Posouzení věci soudem

25. Soud o věci uvažil takto:

26. Podle § 31b odst. 1 zákona o vojácích z povolání je *nepřetržitým vojenským nasazením doba výkonu služby při plnění úkolů podle zvláštního právního předpisu.*
27. Podle § 31b odst. 2 zákona o vojácích z povolání *do základní týdenní doby služby se započítává pouze doba, ve které nepřetržité vojenské nasazení na území České republiky zasahuje do jinak obvyklé doby služby vojáka. Ustanovení o základní týdenní době služby, o službě konané nad základní týdenní dobu služby, o nepřetržitém odpočinku mezi službami a nepřetržitém odpočinku v týdnu a o přestávkách ve službě se nepoužijí.*
28. Podle § 31c odst. 3 zákona o vojácích z povolání *pokud nepřetržité vojenské nasazení trvá méně než 48 hodin, má voják nárok na volno v době, ve které by měl jinak konat službu, v délce odpovídající době výkonu služby, která nebyla započítána do základní týdenní doby služby. Přesáhne-li nepřetržité vojenské nasazení 48 hodin, má voják nárok za každých ukončených 48 hodin výkonu služby na 8 hodin volna v době, ve které by měl jinak konat službu. Za stejných podmínek má voják nárok na volno i za nepřetržitý vojenský výcvik, s výjimkou případu, kdy navazuje na nepřetržitý vojenský výcvik výkon služby vojáka v zahraniční operaci podle § 40a. Ministr může pro konkrétní nepřetržité vojenské nasazení podle míry a intenzity rizika a doby trvání nepřetržitého vojenského nasazení zvýšit nárok na volno za ukončených 48 hodin výkonu služby až na 16 hodin.*
29. Stěžejní pro posouzení věci je řešení otázky, zda bylo v případě žalobce využito režimu tzv. nepřetržitého nasazení podle § 31b zákona o vojácích z povolání v souladu se zákonem.
30. Definici režimu nepřetržitého vojenského nasazení lze vyčíst z důvodové zprávy k zákonu č. 272/2009 Sb., kterým se mění zákon o vojácích z povolání. Zde se uvádí (tisk PS č. 752/0, 2009), že „[n]epřetržitým vojenským nasazením se rozumí doba, kdy voják plní úkoly při obraně České republiky proti vnějšímu napadení podle § 9 odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, a při plnění dalších úkolů armády, Vojenské kanceláře prezidenta republiky a Hradní stráže na území České republiky podle § 9 odst. 3 téhož zákona. Následné vypořádání této doby s vojákem bude provedeno stejně jako u nepřetržitého vojenského výcviku.“
31. Z důvodové zprávy k zákonu č. 332/2014 Sb., kterým se mění zákon o vojácích z povolání (tisk PS č. 49/0, 2013), pak vyplývá, že „[n]ovela upřesňuje vymezení činností, za kterých se uplatňují výjimky pro ozbrojené síly z uvedené směrnice Evropského parlamentu a Rady

2003/88/ES podle čl. 1 odst. 3. Podle Soudního dvora EU tato výjimka dopadá na specifické činnosti ozbrojených sil v závažné nebezpečné situaci, která vyžaduje, aby vojáci, kteří musí takovéto události čelit, naprosto upřednostnili cíl sledovaný prováděnými opatřeními. Této charakteristice vyhovují všechny případy plnění úkolů ozbrojených sil České republiky ve smyslu zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, při kterých se naplňuje jejich účel jako zvláštního nástroje státu (nasazení k obraně území a vzdušného prostoru České republiky, k plnění mezinárodních závazků v zahraničních operacích, posílení složek integrovaného záchranného systému, odstraňování následků pohrom, posílení Policie ČR při její činnosti). Uvedená směrnice se tak neuplatní při veškerých činnostech podle § 31b a § 40a zákona o vojácích z povolání.“

32. Totožně pak hovoří odborná literatura, kde se uvádí, že „[n]epřetržitě vojenské nasazení je další z forem rozvržení doby služby, kdy je uplatňována výjimka z práva EU o rozvržení pracovní doby. Podle Soudního dvora EU tato výjimka dopadá na specifické činnosti ozbrojených sil v závažné nebezpečné situaci, která vyžaduje, aby vojáci, kteří musí takovéto události čelit, naprosto upřednostnili cíl sledovaný prováděnými opatřeními. Byl reakcí na potřebu zabezpečit činnosti, které vojáci zajišťují při realizaci úkolů vojáků podle zákona o ozbrojených silách, zákona o Vojenské policii nebo zákona o VZ. Jedná se zejména o činnosti při záchranných pracích, střežení důležitých objektů ve zvláštních situacích, plnění úkolů Policie České republiky či odstraňování nebezpečí za pomoci vojenské techniky“ (SKORUŠA, L. a kol. Zákon o vojácích z povolání: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018).
33. Odchylna vynětí ve výjimečných případech je zmiňována taktéž v Interpelačním sdělení Komise o směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 2017/C 165/01 (dále jen „Interpretační sdělení Komise“), kde se s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie uvádí, že výjimky mohou být připuštěny jen v případech „výjimečných událostí, při nichž řádné provedení opatření k ochraně obyvatelstva v závažné kolektivně nebezpečné situaci vyžaduje, aby zaměstnanci, kteří musí takovéto události čelit, naprosto upřednostnili cíl sledovaný těmito opatřeními za účelem jeho dosažení.“ To platí při „přírodních nebo technologických pohromách, atentátech, těžkých nehodách nebo jiných událostech stejného druhu, jejichž závažnost a rozsah vyžadují přijetí opatření, která jsou nezbytná k ochraně života, zdraví a bezpečnosti společenství a jejichž řádné provedení by bylo zpochybněno, pokud by musela být dodržena všechna ustanovení směrnic 89/391 a 93/104 [směrnice o pracovní době]“ (usnesení Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 7. 2005 ve věci C-52/04 Personalrat der Feuerwehr Hamburg v. Leiter der Feuerwehr Hamburg, bod 53, 54, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 1. 2006 ve věci C-132/04 Komise v. Španělsko). K tomu je nutno podotknout, že směrnice o pracovní době (tj. směrnice Rady 93/104/ES ze dne 23. listopadu 1993 o některých aspektech úpravy pracovní doby) byla zrušena aktuálně platnou směrnicí, citovaný výklad čl. 1 odst. 3 směrnice o pracovním nasazení, týkající se předmětu a působnosti směrnice, lze však při nezměněné koncepci použít i pro výklad čl. 1 odst. 3 aktuálně platné směrnice.
34. Soud má za to, jak vyplývá též z výše citovaných zdrojů, že účelem režimu nepřetržitého vojenského nasazení je rozvržení pracovní doby při specifických činnostech ozbrojených sil v závažné nebezpečné situaci, která vyžaduje, aby vojáci upřednostnili cíl sledovaný prováděnými opatřeními. Pro to, aby mohl být tento režim příslušníkům vojenských sil nařízen, je bezpodmínečně nutné, aby byla splněna podmínka závažné nebezpečné situace,

jelikož v případě, že by tomu tak nebylo, byl by popřen smysl a účel, jenž byl pro tento režim zákonodárcem zamýšlen, a zároveň by to odporovalo dikci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. 11. 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby.

35. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí služebního orgánu není zřejmé splnění podmínky závažné nebezpečné situace. Nelze totiž pouze vycházet z nařízení náčelníka Vojenské policie ze dne 28. 4. 2015, č. j. 62-10/2015-5104, aniž by toto nařízení, resp. jeho důvodnost byla správním orgánem přezkoumána, resp. aby byla tato důvodnost přezkoumatelná. Uvedené nařízení odkazuje na stanovisko státního tajemníka Ministerstva obrany, jež je založeno ve spisovém materiálu, ve kterém státní tajemník ve smyslu závěrů z jednání mezi zástupci Vojenské policie a zástupci odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany konaného dne 26. 1. 2015 souhlasí s tím, aby byl organizován výkon policejní ochrany určených osob ode dne 1. 7. 2015 v režimu stanoveném § 31b zákona o vojácích z povolání formou nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky. Z rozhodnutí správních orgánů, stejně jako z dalších materiálu ve spise však již nikterak nevyplývá, k jakým závěrům mělo při zmíněném jednání dojít, na základě jakých skutečností a z jakých důvodů bylo spatřováno „*aktuální zvýšení bezpečnostního rizika a nemožnost zabezpečit kvalitní ochranu určených osob jiným způsobem*“, kterýmžto, dle názoru soudu nepřezkoumatelným tvrzením argumentuje služební orgán v prvostupňovém rozhodnutí.
36. Z informační zprávy pro státního tajemníka ze dne 24. 2. 2015, č. j. 62-5/2015-5104 (dále též jen „informační zpráva“) je zřejmé, že se zde náčelník vojenské policie pokusil vysvětlit důvod, pro který by byl výkon ochrany určených osob organizován v režimu ust. § 31b zákona o vojácích z povolání, tedy v režimu nepřetržitého vojenského nasazení, a to zejména v souvislosti s počtem potřebných osob, jež by zajišťovaly ochranu oficiálních delegací, jejich finanční zabezpečení a i v souvislosti s možným ohrožením bezpečnosti chráněných osob.
37. Soud však má ve shodě s názorem žalobce za to, že odůvodnění poukazující na zvýšení ohrožení bezpečnosti chráněných osob v důsledku zvýšení počtu osob, jež by je ochraňovaly, působí ve smyslu výše uvedeného, jakož i s přihlédnutím k účelu zákonného ustanovení § 31b zákona o vojácích z povolání tak, jak jej soud vyložil výše, značně nevěrohodně. V informační zprávě se totiž uvádí, že *„[z]působ ochrany a nasazení sil a prostředků k ochraně určené osoby se odvíjí od bezpečnostních rizik, které jsou definovány zejména osobou, funkcí, místem, druhem a závažností ohrožení určené osoby. K realizaci ochrany určené osoby se určuje jeden nebo několik bezpečnostních ochranných týmů (dále jen „BOT“) složených z jednoho a více ochránců. Složení BOT a počet ochránců jsou jedním z bezpečnostních rizik pro výkon ochrany určené osoby.*
38. *Poddimenzované počty BOT a ochránců vedou ke snížení kvality plnění úkolů ochrany s ohledem na pokrytí rizik a přetížení ochránců. Naopak vyšší počty BOT a ochránců zvyšují bezpečnostní riziko ochrany zejména tím, že podstatně zvyšují nebezpečí úniku informací, dochází ke ztrátě kontaktu s určenou osobou, neúměrnému narušování soukromí určené osoby a ztížení průniku informací mezi jednotlivými členy BOT. Osobní kontakt mezi určenou osobou a ochráncem, podrobná znalost pracovního a soukromého života určené osoby je nezbytná pro efektivní výkon ochrany a současně je tato znalost zásadním zásahem do soukromí určené osoby.*

Narušení kontaktu střídáním velkého počtu BOT a ochránců (s ohledem na aktuální bezpečnostní rizika) vede ke snížení kvality ochrany, zároveň dochází zbytečně k mnohem intenzivnějšímu zásahu do soukromí určené osoby. Průnik informací mezi jednotlivými ochránci a BOT je základním předpokladem pro prevenci vzniku krizové situace pro určenou osobu. Ochránci BOT jsou důvěrně obeznámeni s pracovním, ale i soukromým životem určené osoby. Navýšení počtu ochránců neúměrně zvyšuje riziko úniku informací a osobního selhání jednotlivce a v důsledku toho dochází k neúměrnému navýšení rizika ve věci ochrany určené osoby. Významným aspektem výkonu ochrany určených osob je i otázka politické a mediální obhajitelnosti počtu ochránců zabezpečujících danou určenou osobu. Navýšení počtu ochránců, aniž by vedlo ke zvýšení úrovně ochrany, znamená neefektivní navýšení nároku na finanční krytí výkonu služby.

39. *Novela zákona o vojácích z povolání č. 332/2014 Sb. reflektuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES, čímž se zásadním způsobem mění mj. podmínky práce přesčas, služební pohotovosti a nepřetržitého odpočinku. V důsledku této novely by bylo nutné navýšit počet BOT, resp. počet ochránců, což by ale zásadním způsobem zvýšilo riziko pro chráněnou osobu. Vzhledem k výše uvedenému počínaje 1.7.2015 není výkon ochrany určené osoby možný za běžných podmínek výkonu služby. Z tohoto důvodu bylo na závěr jednání Vojenské policii zástupci Odboru řízení lidských zdrojů Sekce personální navrženo, aby byl výkon ochrany určených osob organizován v režimu ust. § 31b zákona o vojácích z povolání formou nepřetržitého vojenského nasazení na území České republiky.*
40. Z těchto závěrů pak vycházelo vydané nařízení, ze kterého následně vycházela i podstatná část odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu. Soud má však za to, že závěry služebního orgánu uvedené v prvostupňovém rozhodnutí nebyly dostatečně odůvodněny, přičemž k nápravě nedošlo ani napadeným rozhodnutím.
41. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 s. ř. vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Je tak povinností nadřízeného správního orgánu podané námitky řádně námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 s. ř.), přičemž nevypořádání uplatněných námitek zpravidla způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).
42. Z výše citované informační zprávy vyplývá, že z důvodu bezpečnosti chráněné osoby, zejména z důvodu osobních vazeb na osobu ochránce a ztížení vyměňování informací mezi jednotlivými členy bezpečnostních ochranných týmů, není možné počet těchto členů (ochránců) navyšovat. Nasazení v režimu nepřetržitého vojenského nasazení podle § 31b zákona o vojácích z povolání by tak sice mohlo být pochopitelné, avšak jen při existenci „závažné nebezpečné situace“ (ve smyslu zákona, důvodových zpráv a citovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie i Interpretčního sdělení Komise). V informační zprávě se však pouze obecně argumentuje „aktuálním bezpečnostním

rizikem“, jehož důvod z napadeného rozhodnutí ani spisového materiálu nikterak nevyplývá.

43. V informační zprávě nastíněné zdůvodnění režimu nepřetržitého vojenského nasazení je navíc dle názoru soudu v rozporu se smyslem zákona. V další části zprávy totiž náčelník Vojenské policie uvádí, že vzhledem k novele zákona o vojácích z povolání č. 332/2014 Sb., která reflektuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES, kterou se mění podmínky práce přesčas, služební pohotovosti a nepřetržitého odpočinku, by tato novela vedla k nutnosti navýšit počet ochránců, což by zásadním způsobem zvýšilo riziko pro chráněnou osobu. Navýšení počtu ochránců by také bylo současně finančně neefektivní, jelikož by údajně ke zvýšení ochrany nepřispělo.
44. Z výše uvedeného lze nabýt dojem, že využití režimu nepřetržitého nasazení v souvislosti s plněním ochrany osob mohlo být pouhým účelovým postupem, který by Vojenské policii zajistil dostatečný počet dostupných pracovníků. V režimu nepřetržitého nasazení stávající příslušníci Vojenské policie mohli (museli) pracovat nad rámec své běžné pracovní doby, a nebylo tak nutné zvyšovat počet těchto osob (ochránců), resp. nebylo nutné vynakládat z rozpočtu další finanční prostředky na jejich ohodnocení. Zároveň byly „splněny“ podmínky, jež nově nařizovala implementovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES. Hrozící zvýšená finanční náročnost pro Vojenskou policii tak byla za této situace kompenzována zvýšenou pracovní náročností současných příslušníků Vojenské policie.
45. Nepříznivá personální či finanční situace Vojenské policie však nemůže být důvodem pro to, aby byla porušována práva členů Vojenské policie (žalobce). Složitá personální či finanční situace zcela zřejmě nepředstavuje splnění podmínky „závažně nebezpečné situace“, pod kterou si lze představit např. odstraňování následků pohrom (viz například obecně známá kauza výbuchu muničního skladu ve Vrběticích), nebezpečí hrozby teroristického útoku či vojenského útoku nebo další situace obdobného charakteru (srov. bod 54 usnesení Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. 7. 2005 ve věci C-52/04 Personalrat der Feuerwehr Hamburg v. Leiter der Feuerwehr Hamburg).
46. K tomu soud uvádí, že pro vyřešení situace, která byla způsobena implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES mohla Vojenská policie využít i jiných opatření, než svým příslušníkům nařizovat práci v režimu nepřetržitého nasazení. Pokud organizace práce příslušníků Vojenské policie (ochránců) neumožňovala, aby mohli vykonávat standardní ochranu osob v rámci běžné pracovní doby, tak se přímo nabízelo, aby došlo k jisté reorganizaci a novému rozdělení pracovních činností. Stěžejním důvodem pro nařízení režimu nepřetržitého nasazení nemůže být zabránění nutnosti přijetí nových příslušníků Vojenské policie a s tím spojenému navýšení finančních prostředků potřebných na jejich platové ohodnocení, neboť není pochyb, že se bez dalšího nejedná o „závažnou nebezpečnou situaci“.
47. Právě z toho důvodu, na který již v odvolání proti rozhodnutí služebního orgánu upozornil žalobce, tedy že nebyla prokázána důvodnost nařízení režimu nepřetržitého nasazení podle § 31b zákona o vojácích z povolání, resp. že tato důvodnost z rozhodnutí nevyplývá, a žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal, je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Odůvodnění splnění nutné podmínky závažné

nebezpečné situace, která je pro řádné využití režimu nepřetržitého vojenského nasazení stěžejní, přitom absentuje i v rozhodnutí služebního orgánu.

48. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno co do důvodů využití režimu nepřetržitého vojenského nasazení, jej soud nemohl přezkoumat ani co do údajného možného porušení základních práv a principů zaručených ústavním pořádkem České republiky, předpisů Evropské unie a mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je založena i tím, že žalovaný se náležitě nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce ve smyslu ust. § 89 odst. 2 s. ř., konkrétně s námitkou, z jakého důvodu nemohl žalobce plnit úkoly nařízené v režimu nepřetržitého vojenského nasazení v běžném rozvržení služby, že nebylo podloženo konkrétní zdůvodnění zvýšení bezpečnostního rizika a že pravým důvodem nařízení režimu nepřetržitého nasazení bylo nedostatečné personální zajištění výkonu ochranné služby u útvaru žalobce a řešení problémů s „poddimenzovaností“ bezpečnostních ochranných týmů.

V. Závěr a náklady řízení

49. Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Soud přisvědčil žalobci, že žalovaný se jednak dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, jež jsou konkretizovány výše, a zároveň že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do úvahy, která vedla žalovaného k závěru, že využití režimu nepřetržitého vojenského nasazení podle § 31b zákona o vojácích z povolání bylo užito v rámci zákonem stanovených mezí a nikoliv ve snaze omezit důsledky zákonné novely v rámci aplikace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES, což ostatně žalobce ve svém odvolání taktéž namítal. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů, a konečně částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu